Lietas Nr. C29825813

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Liepājā 2015.gada 1.aprīlī

Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja: Z.Zaiceva
tiesneši L.Kraule un A.Klaiše
ar sekretāri S.Brūkli

izskatīja atklātā tiesas sēdē apelācijas kārtībā civillietu SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" prasībā pret /pers. E/ par parāda, sakarā ar SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" apelācijas sūdzību par Ventspils tiesas 2014.gada 16.decembra spriedumu.

Tiesas sēdē tiesas kolēģija

k o n s t a t ē j a

Ar Ventspils tiesas 2014.gada 16.decembra spriedumu daļēji apmierināta SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" prasība un no /pers. E/ par labu SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" piedzīts parāds par dzīvojamās telpas īri un pamatpakalpojumiem laika posmā no 2002.gada oktobra līdz 2014.gada 1.novembrim 5442,66 EUR apmērā un tiesas izdevumi 414,90 EUR. No SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" valsts ienākumos piedzīta valsts nodeva 325,79 EUR apmērā.

Tiesa novērtējusi, ka lietā nav strīda par to, ka atbildētājas īpašumā no 2000.gada 19.oktobra ir dzīvoklis Nr./adrese/, kas Zemesgrāmatā reģistrēts 2000.gada 12.decembrī, un šīs mājas pārvaldīšanu veic prasītāja, kā SIA "Pļavnieku nami" tiesību pārņēmēja. 2008.gada 28.augustā atbildētājai ar apsimniekotāju noslēgts dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgums.

Tiesa atzinusi, ka no likuma "Par dzīvokļa īpašumu" *(spēkā līdz 2010.gada 31.decembrim)*12.panta, Dzīvokļa īpašuma likuma *(spēkā ar 2011.gada 1.janvāri)* 10.panta 3.punkta, Civillikuma 1587., 1590. panta izriet, ka atbildētājas pienākums maksāt par mājas uzturēšanu un apsaimniekošanu pamatots gan ar līgumu, gan ar likumu.

Tā kā atbildētāja atzinusi pamatparādu un tā apmēru, tiesa atzinusi, ka tas ir no atbildētājas piedzenams.

Attiecībā uz prasību daļā par līgumsoda piedziņu tiesa atzinusi, ka prasītājas tiesības saņemt līgumsodu, jo puses to nolīgušas Dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līguma 3.7.punktā 0,3 % apmērā no kopējās parāda summas par katru nokavēto dienu, taču uzskatījusi, ka prasība par tā piedziņu ir noraidāma. Pamatojot spriedumu, tiesa ņēmusi vērā judikatūrā noteikto, ka vērtējot līgumsoda samērīgumu un taisnīgumu, kā pamatkritērijs ir vērtējams līgumā noteiktais līgumsoda apmērs, tā samērīgums un taisnīgums.

Tiesa atzinusi, ka līguma 3.7.punkts ir netaisnīgs, jo līgumsods, kas gada laikā pārsniedz pamatparāda apmēru un vairākkārt pārsniedz likumisko procentu likmi, nevar tikt uzskatīts par samērīgu.

Atbilstoši Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6.pantā noteiktajam, kā arī ņemot vērā Eiropas Savienības tiesas 2013.gada 30.maija spriedumā lietā Nr.C-488/11 norādīto, tiesa atzinusi, ka līduma 3.7. punktu par nepiemērojamu un līdz ar to līgumsodu par pušu nenolīgtu, kas nevar tikt piedzīts.

Tāpat tiesa pievienojusies Augstākās tiesas lēmumos lietās SKC-881/2009, SPC-259/2010, SPC-63/2011ietvertajiem secinājumiem, ka kavēšanās savlaicīgi celt prasību tiesā ir tiesību izlietošana pretēji Civillikuma 1.pantā noteiktajam labas ticības principam, ja kavēšanās tiešā veidā ietekmē līgumsoda apmēra palielināšanos. Šāda rīcība ir viens no argumentiem, kādēļ tiesa var nepiedzīt līgumsodu prasītāja lūgtajā apmērā.

Ņemot vērā visu minēto, tiesa atzinusi, ka par labu prasītājai no atbildētājas piedzenams pamatparāds par laika posmu no 2002.gada oktobra līdz 2014.gada 1.novembrim un prasītājai nosakāmas tiesības saņemt likumiskos procentus.

Par šo tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesniegusi prasītāja, norādot, ka spriedums tiek pārsūdzēts daļā par līgumsoda 4934,61 EUR apmērā noraidīšanu, daļā par valsts nodevas piedziņu no prasītājas 325,79 EUR apmērā valsts ienākumos, kā arī, sakarā ar to ka sprieduma rezolutīvajā daļā nav paredzētas prasītāja tiesības saņemt likumiskos procentus.

Pēc apelācijas sūdzības saņemšanas Ventspils tiesā 2015.gada 14.janvārī lietā pieņemts papildspriedums, ar kuru atzītas prasītāja tiesības saņemt no /pers. E/ likumiskos 6% gadā no nesamaksātā pamatparāda līdz sprieduma izpildei.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka 2008.gada 28.augustā parakstot dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumu atbildētāja uzņēmās maksāt līgumsodu 0,3% no kopējās parāda summas par katru nokavēto dienu. Noslēdzot līgumu, atbildētājai bija visas iespējas, lai mainītu (apspriestu līguma noteikumus), līdz ar to prasītāja nepiekrīt tiesas apgalvojumam, ka prasība daļā par līgumsoda piedziņu ir noraidāma, jo tiesas ieskatā "diez vai atbildētāja noslēdzot šādu līgumu, ir labprātīgi piekritusi ciest tik lielu pametumu". Turklāt atbildētāja nav lūgusi tiesu izvērtēt līguma nosacījumus.

Prasītāja uzskata, ka pilnībā noraidot prasību daļā par līgumsoda piedziņu tiesa ir pārkāpusi savas kompetences robežas, kā arī nav ievērojusi sacīkstes principu un ,neievērojot prasījuma robežas, piemērojusi Patērētāju tiesību aizsardzības likumu. Neviena no pusēm nav lūgusi vērtēt līguma noteikumus un tas nav prasības priekšmets.

Prasītāja uzskata, ka šajā gadījumā atbildētājas parāds par apsaimniekošanas un saņemtajiem komunālajiem pakalpojumiem ir prasītājam nodarītie zaudējumi.

Prasītāja apelācijas sūdzībā atsaucas uz Civilprocesa likuma 5.pantu, likumu "Par Eiropas Padomes statūtiem", Eiropas Padomes Ministru komitejas 1978.gada 20.janvāra rekomendāciju "Par soda kauzulu civillietās", un uzskata, ka tiesa nevarēja atzīt ka pielīgtais līgumsods, kurš nepārsniedz arī pamatparāda apmēru, nav samērīgs un netaisnīgs, līdz ar to līgumsods bija jāatzīst par samērīgu un taisnīgu un nebija nekāda pamata to pilnībā noraidīt.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka tiesa nonākusi pretrunā, jo 3.lapā norāda, ka atzīst tiesības saņemt līgumsodu, taču uzskata, ka prasība par tā piedziņu ir noraidāma. Bez tam, ja tiesa konstatēja, ka ar 2013.gada 16.maija izlīgumu atbildētāja ir atzinusi pamatparādu, līdz ar to tiesai

bija jākonstatē, ka ar šo izlīgumu atbildētāja ir atzinusi arī līgumsoda apmēru uz 2013.gada 9.maiju. Tāpat apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka tiesa taisot spriedumu ir sajaukusi jēdzienus "īres tiesības" un "īpašumtiesības".

Attiecībā uz sprieduma pārsūdzēšanu, daļā ar kuru no prasītājas valsts ienākumos piedzīta iepriekš nesamaksātā valsts nodeva, apelācijas sūdzībā norādīts uz Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2010.gada 2.decembra lēmumu lietā Nr.CA-4883/10, kurā norādīts, ka kaut arī Civilprocesa likuma 36.panta otrā daļa nosaka prasības summas palielināšanas gadījumā valsts nodevas piemaksas pienākumu, minētā likuma norma paredz izņēmumu un valsts nodeva nav jāpiemaksā, ja lietas izskatīšanas gaitā prasības summa palielinās sakarā ar procentu un pieaugumu pievienošanu pamatprasībai. Šajos gadījumos galīgā valsts nodevas apmēra noteikšana tiek atlikta līdz tiesas sprieduma taisīšanai, ar kuru atkarībā no lietas iznākuma nenomaksātā valsts nodevas daļa (piemaksa) tiek attiecīgi piedzīta valsts ienākumos no atbildētāja, ja prasība apmierināta, vai no prasītāja, ja prasība noraidīta.

Tiesas sēdē prasītāja pilnvarotā pārstāve neieradās, tiesā saņemts rakstveida lūgums izskatīt lietu bez prasītāja klātbūtnes.

Tiesas sēdē atbildētāja neieradās, tiesā saņemts lūgums lietu izskatīt bez viņas klātbūtnes.

Tiesas kolēģija ar protokollēmumu nolēma izskatīt lietu bez procesa dalībnieku klātbūtnes, jo nekādi jauni pierādījumi nav pieteikti.

Pārbaudījusi pierādījumus, noklausījusies pušu paskaidrojumus, tiesas kolēģija uzskata, ka prasība pārsūdzētajā daļā apmierināma daļēji.

Spriedums daļā par parāda 5442,66 EUR piedziņu nav pārsūdzēts un ir stājies spēkā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 430.panta trešo daļu fakti, kas konstatēti pirmās instances tiesā, apelācijas instances tiesā nav jāpārbauda, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Tiesas kolēģija konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /numurs A/, atbildētājai /pers. E/ 2000.gada 12.decembrī, pamatojoties uz 2000.gada 19.oktobra pirkuma līgumu, reģistrētas īpašuma tiesības uz dzīvokli /adrese/, kadastra Nr./numurs B/.

2008.gada 28.augustā noslēgts dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgums, saskaņā ar kuru atbildētāja apņēmusies laicīgi un pilnā apjomā veikt maksājumus par dzīvojamās mājas uzturēšanu un apsaimniekošanu, kā arī maksājumus par saņemtajiem komunālajiem pakalpojumiem, savukārt līguma 3.7.punktā puses vienojušās, ka maksas par dzīvojamās mājas uzturēšanu un apsaimniekošanu, kā arī komunālo maksājumu (ja tie tiek maksāti apsaimniekotājam vienlaicīgi ar maksu par dzīvojamās mājas uzturēšanu un apsaimniekošanu) kavējuma gadījumā par katru nokavēto dienu dzīvokļa īpašnieks maksā līgumsodu 0,3% apmērā no kopējās parādu summas.

Tāpat lietā nav strīda par to, ka atbildētāja nav veikusi dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas maksājumus, par ko laika posmā no 2002.gada oktobra līdz 2014.gada 1.novembrim izveidojies parāds 5442,66 EUR apmērā. Ņemot vērā izveidojušos parādu, prasītāja par periodu no 2012.gada jūlija līdz 2014.gada 15.oktobrim aprēķinājusi līgumsodu 4934,61 EUR apmērā.

Tiesas kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas atziņai, ka atbildētāja Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 1.panta 3.punkta izpratnē ir patērētāja.

Līdz ar to tiesas kolēģija atzīst, ka, pretēji apelācijas sūdzībā norādītajam, ka atbildētāja nav lūgusi izskatīt noslēgtā līguma noteikumus, pirmās instances tiesa pamatoti vērtējusi pušu starpā noslēgtā līguma tiesiskumu, pamatoti vērtējot līguma atbilstību Patērētāju tiesību aizsardzības likuma prasībām un secinot, ka pielīgtais līgumsods nevar tikt uzskatīts par samērīgu.

Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6.panta trešās daļas 4.punkta izpratnē par netaisnīgiem līguma noteikumiem uzskatāmi tādi, kas uzliek patērētājam, kurš nepilda vai nepienācīgi izpilda līgumsaistības, neproporcionāli lielu līgumsodu vai citu kompensāciju.

Konkrētajā gadījumā Līguma 3.7.punktā noteikts, ka īres un komunālo maksājumu kavējumu gadījumos par katru nokavēto dienu maksājama soda nauda 0,3 % apmērā no mēneša maksājumu summas.

Līgumsods, kura apmērs gada laikā pārsniedz pamatparāda kopējo apmēru nevar tikt atzīts par samērīgu un taisnīgu.

Turklāt kā redzams no Līguma teksta, tas ir standartizētas formas veidlapas veidā noformēts dokuments, līdz ar ko tiesas kolēģija konstatē, ka līguma noteikumi nav tikuši ar patērētāju pirms Līguma parakstīšanas apspriesti.

Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6.panta piektā daļa nosaka, ka līguma noteikums vienmēr ir uzskatāms par savstarpēji neapspriestu, ja tas sastādīts iepriekš un līdz ar to patērētājam nav bijis iespējams ietekmēt attiecīgā noteikuma saturu; īpaši tas attiecas uz iepriekš sagatavotiem tipveida līgumiem.

Izvērtējot minētos apstākļus, pirmās instances tiesa pilnībā noraidījusi prasību daļā par līgumsoda piedziņu.

Šādam strīda risinājumam tiesas kolēģija nevar pievienoties.

Latvijā jau ilgus gadus izveidojusies stabila tiesu prakse, kas balstīta judikatūras atziņās, un tiesas, piemērojot Patērētāju tiesību aizsardzības likuma normas, samazina pielīgtā līgumsoda apmēru. Izskatāmajā lietā netiek nodibināti nedz atšķirīgi lietas faktiskie, nedz juridiskie apstākļi, līdz ar ko jautājums par līgumsoda piedziņu izspriežams atbilstoši pastāvošajai tiesu praksei.

Iepazīstoties ar konkrēto Eiropas Savienības tiesas 2013.gada 30.maija spriedumu lietā Nr.C-488/11 (*Dirk Frederik Asbeek Brusse, Katarina de Man Garabito pret Johani BV.*), tiesas kolēģija nekonstatē pretrunas starp šajā spriedumā izteiktajām atziņām un Latvijas tiesu praksi.

Turklāt pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā, ka konkrētās 1993.gada 5.aprīļa Padomes direktīvas Nr.93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos normas ir tikušas iekļautas nacionālajos normatīvajos aktos, bet konkrēti,- Patērētāju tiesību aizsardzības likumā.

Nav strīda par to, ka Civillikuma 1717.pants redakcijā, kas bija spēkā līdz 2014.gada 1.janvārim, paredzēja, ka līgumsodu var pievienot katram līgumam un tā apmēru nosaka līdzēji un tas nav aprobežots ar zaudējumu lielumu, kādi paredzami no līguma neizpildīšanas. Taču atbilstoši jau stabili noteiktajai tiesu praksei ir atzīstams, ka līgumsods ir aprobežots arī ar citiem noteikumiem un taisnīguma principu, līdz ar ko tiesai, balstoties uz taisnīguma apziņu un vispārējiem tiesību principiem, ir tiesības pielīgto līgumsodu samazināt, izejot no *ipso iure* principa.

Augstākās tiesas Senāts vairākās lietās atzinis, ka Civillikuma 1.pants par tiesību izlietošanu un pienākumu pildīšanu pēc labas ticības ir sasaistāms ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 5.pantu par līgumslēdzēju pušu tiesisko vienlīdzību, kas savukārt norāda uz to, ka līguma noteikumi ir pretrunā ar līgumslēdzēju pušu tiesiskās vienlīdzības principu, ja tie patērētāju nostāda neizdevīgākā stāvoklī un ir pretrunā ar labticīguma prasībām. Tiesai līguma noteikumi, kas ir pretrunā ar šīm likuma prasībām, jāatzīst par netaisnīgiem (sk. Senāta 2012.gada 17.decembra spriedumu lietā SKC-262/2012 un 2013.gada 12.marta spriedumu lietā SKC-108/2013).

Tiesību dogmatikā paustas atziņas par to, ka līgumsoda cietēja interešu pārsvaru var konkretizēt, vērtējot: a) nepieciešamību aizsargāt patērētāju vai citu "vājāko" līdzēju no līguma slēgšanas brīdī neadekvāti novērtētu saistību sekām, b) parādnieka labticīgumu, c) atbilstoši labiem tikumiem, nosakot robežu, līdz kurai pieļaujams līdzējiem pašiem vienoties par līguma pārkāpuma dēļ notikušā kaitējuma apmēru (Mikoss K.Pārmērīgi līgumsodi// Jurista Vārds.-Nr.43 (586), 27.10.2009.).

Šobrīd arī likumdevējs ir skaidri un nepārprotami paudis savu attieksmi attiecībā uz līgumsoda tiesisko regulējumu, ierobežojot maksimālo līgumsoda apmēru par saistību nepienācīgu izpildi vai neizpildīšanu īstajā laikā.

Attiecībā uz līgumsoda ierobežojumu 10% apmērā, norādāms, ka saskaņā ar likumu „Par atjaunotā Latvijas Republikas 1937.gada Civillikuma saistību tiesību daļas spēkā stāšanās laiku un piemērošanas kārtību" 21.pantu „Līgumiem, kuri noslēgti līdz 2013.gada 31.decembrim un kuros ietverts pienākums maksāt līgumsodu, ja šo līgumu darbība turpinās pēc 2014.gada 1.janvāra un līdz 2014.gada 31.decembrim par tiem nav celta prasība tiesā, ar 2015.gada 1.janvāri ir piemērojami grozījumi Civillikuma 1716., 1717. un 1722.pantā par līgumsoda noteikumiem un grozījumi Civillikuma 1843.pantā

par parāda samaksas kārtību". Prasītājs cēlis prasību 2014.gada 4.aprīlī, līdz ar to konkrētajam gadījumam un Līgumam noteikums par līgumsoda ierobežojumu 10% apmērā tiešā veidā nav piemērojams.

Taču tiesas kolēģija atzīst, ka minētie grozījumi Civillikumā skaidri un nepārprotami norāda uz to, ka līgumsods par nepienācīgu saistības izpildi vai neizpildi pielīgtajā termiņā nedrīkst pārsniegt 10 % no pamatparāda vai galvenās saistības.

Tiesas kolēģija ņem vērā, ka 2013.gada 16.maijā starp pusēm noslēgts izlīgums par parāda samaksu, saskaņā ar kuru atbildētāja atzinusi, ka uz 2013.gada 9.maiju ir izveidojies pamatparāds 3964,97 EUR un līgumsoda parāds 2860,87 EUR. Tā kā izlīgums noslēgts 2013.gada 16.maijā, prasība tiesā iesniegta 2013.gada 20.novembrī, t.i., pusgadu pēc izlīguma noslēgšanas, līdz ar to, tiesas kolēģija nevar pievienoties pirmās instances tiesas secinājumam, ka prasība tiesā iesniegta ar kavēšanos. Taču, tiesas kolēģija atzīst, ka minētais izlīgums pakļaujams tā tiesiskuma invertējumam un apelācijas instances tiesa atzīst, ka arī izlīgums šajā spriedumā augstāk norādīto apsvērumu dēļ, neatbilst Patērētāju tiesību aizsardzības likuma prasībām, līdz ar to arī izlīgumā pielīgtais līgumsods nevar tikt uzskatīts par samērīgu.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu no atbildētājas piedzīts parāds par dzīvojamās telpas īri un pakalpojumiem 5442,66 EUR laika posmā no 2002.gada oktobra līdz 2014.gada 1.novembrim un līgumsodu 4934,61 EUR apmērā par laika posmu no 2012.gada jūlija līdz 2014.gada 15.oktobrim.

Līdz ar to tiesas kolēģija par samērīgu atzīst līgumsodu piedziņu 10% apmērā no pamatparāda, t.i. 544,27 EUR, kas piedzenams no atbildētājas prasītājas labā.

Arī tas apstāklis, ka atbildētāja ir parakstījusi izlīgumu ar prasītāju, kurā ietverta atruna par līgumsoda apmēru, nevar kalpot par argumentu līgumsoda piedziņai pieprasītajā apmērā. Minētais izlīgums noformēts standarta formā, atbildētājai nav bijusi iespēja diskutēt jeb apspriest šī izlīguma noteikumus, turklāt izlīguma parakstīšanas pamatmērķis no atbildētājs puses ir bijis tas, ka parāds tiek sadalīts terminētos maksājumos.

Turklāt tiesas kolēģija konstatē, ka pats prasītājs nav iesniedzis saprotamu un pārbaudāmu līgumsoda aprēķinu. Izdrukas no grāmatvedības programmas nevar tikt atzītas par pārbaudāmu un attiecīgi ticamu līgumsoda apmēru pierādošu dokumentu, ja līgumsods tiek aprēķināts par katru terminēto (mēneša) maksājumu atsevišķi. Šādi noformēts līgumsoda aprēķins nav saprotams ne tikai patērētājam, bet arī profesionāliem juristiem, kuriem jāizšķir konkrētais strīds.

Tiesas kolēģija atzīst par nepamatotu apelācijas sūdzību par spriedumu daļā ar kuru no prasītājas valsts ienākumos piedzīta iepriekš nesamaksātā valsts nodeva, jo šajā daļā spriedums ir pamatots.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 36.panta otrajai daļai, ja palielina prasības summu, izņemot procentu un pieaugumu pievienošanu, maksājama valsts nodeva.

Kā izriet no prasītāja 2014.gada 20.novembrī Ventspils tiesā iesniegtā dokumenta, kas nosaukts par Pieteikumu par pieauguma pievienošanu kopējai parāda summai, tad prasības summa tiek palielināta daļā par pamatparādu – par dzīvojamās mājas uzturēšanas, apsaimniekošanas un komunālo maksājumu parādu, gan daļā par līgumsodu.

Pirmās instances tiesa pamatoti norādījusi, ka attiecībā uz procentiem un pieaugumu jāvadās no Civillikuma. Tāpat tiesību doktrīnā norādīts, ka pienākumā piemaksāt valsts nodevu likums pieļauj divus izņēmumus. Valsts nodevas piemaksa nav jāizdara, ja prasības summa palielinās sakarā ar procentu un pieaugumu pievienošanu vai, ja noskaidrojas patiesā prasības summa, kas līdz tam noteikta aptuveni. Šajos gadījumos galīgās valsts nodevas apmēra noteikšana tiek atlikta līdz sprieduma taisīšanai, ar kuru atkarībā no lietas iznākuma nenomaksātā valsts nodevas daļa (piemaksa) tiek attiecīgi piedzīta valsts ienākumos no atbildētāja, ja prasība apmierināta, vai no prasītāja, ja prasība noraidīta.*(Civilprocesa likuma komentāri. I daļa (1.-28.nodaļa). sagatavojis autoru kolektīvs Prof.K.Torgāna zinātniskajā redakcijā. Rīga, TNA, 2011, 116.lpp.)*.

Bez tam tiesas kolēģija ņem vērā tiesību zinātņu atziņas, ka gadījumā, ja samaksa [par apsaimniekošanu un komunālajiem pakalpojumiem] ir sadalīta pa termiņiem, Civillikuma noteikumi par saistības izpildīšanu īstajam kreditoram, īstajā vietā, laikā un pienācīgā kārtā attiecas uz katru maksājumu atsevišķi. Tas nozīmē, ka prasība par šādiem maksājumiem ir juridiski atsevišķa prasība. „To apstiprina kaut vai Civillikuma 1901.pants, kurā noteikts, ka „periodiskos izpildījumos katram atsevišķam izpildījumam sākas arī sevišķs noilgums, skaitot ar dienu, kad tam iestājas termiņš". Proti, ja katrs atsevišķs periodisks izpildījums ir jāveic, cita starpā īstā laikā, tad likumsakarīgi, ka katra šī atsevišķā periodiskā izpildījuma prasīšanai tiesas ceļā ir savs atsevišķs noilgums„ *(skat. Jurista vārds Mg.iur. Edgars Briedis 12.februāris 2013.gads)*.

Tiesas kolēģija atzīst, ka Rīgas apgabaltiesas 2010.gada 2.decembra lēmums lietā CA-4883/10 nav atzīstams par judikatūru, līdz ar to nav saistošs, izskatot konkrēto strīdu, turklāt minētajā lietā jautājums par valsts nodevas piemaksu tiek lemts pie prasības iesniegšanas, nevis pie sprieduma taisīšanas, kā tas ir izskatāmajā lietā.

Apelācijas sūdzībā SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" lūdzis atzīt tiesības saņemt no atbildētājas likumiskos 6% gadā no pamatparāda līdz sprieduma izpildei, norādot, ka tiesa sprieduma motīvu daļā ir atzinusi šādas prasītāja tiesības, bet rezolutīvajā daļā jautājumu nav izlēmusi, kā arī daļā par pieļautajām pārrakstīšanās kļūdām, tiesas kolēģija secina, ka Ventspils tiesa 2015.gada 14.janvārī ir pieņēmusi paildspriedumu, ar kuru atzītas prasītāja tiesības saņemt no atbildētājas likumiskos 6% gadā no pamatparāda, kā arī izlabotas neprecizitātes spriedumā, līdz apelācijas instances tiesai nav pamata noteikt šādas prasītāja tiesības atkārtoti. Papildspriedums stājies spēkā 2015.gada 4.februārī.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus.

Tiesa konstatē, ka par apelācijas sūdzību samaksāta valsts nodeva 432,12 EUR.

No atbildētājas par labu prasītājai piedzenami tiesas izdevumi par valsts nodevu 81,64 EUR apmērā.

No atbildētājas par labu valstij piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi apelācijas instancē 5,84 EUR.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 204.[1] pantam taisot spriedumu par naudas summas piedziņu, par mantas atdošanu natūrā, par personu un mantas izlikšanu no telpām un par tiesāšanās izdevumu piedziņu, tiesa nosaka termiņu sprieduma labprātīgai izpildei, izņemot gadījumus, kad spriedums izpildāms nekavējoties.

Pamatojoties uz minēto un Civilprocesa likuma 8., 97., 193., 430., 432., 434.pantiem, tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

apmierināt daļēji SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" prasību pret /pers. E/ daļā par līgumsoda piedziņu.

Piedzīt no /pers. E/, personas kods /personas kods/, par labu SIA "Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas numurs 40103362321, līgumsodu par periodu no 2012.gada jūlija līdz 2014.gada 15.oktobrim 544,27 EUR (pieci simti četrdesmit četru *euro* un 27 centi) apmērā un tiesas izdevumus 81,64 EUR (astoņdesmit viens *euro* un 64 centi) apmērā.

Piedzīt no SIA "Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas numurs 40103362321, valsts labā valsts nodevu par prasības summas palielinājumu 325,79 EUR (trīs simti divdesmit pieci *euro* un 79 centi).

Piedzīt no /pers. E/, personas kods /personas kods/, valsts labā ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 5,84 EUR (pieci *euro* un 84 centi).

Noteikt /pers. E/ un SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" sprieduma labprātīgai izpildei desmit dienas, skaitot no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 dienu laikā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Kurzemes apgabaltiesā un iemaksājot drošības naudu 284,57 *euro* apmērā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Z.Zaiceva

Tiesnese L.Kraule

Tiesnese A.Klaiše

Pilns motivēts spriedums sastādīts 2015.gada 15.aprīlī.

Tiesnese Z.Zaiceva